

L'ECO DEL SILENCI

La història comença quan la Marta, decidida a demostrar que les llegendes sobre la masia de la seva àvia són només supersticions, decideix passar la nit sola a la vella casa, aïllada enmig del bosc. La masia té una reputació sinistra al poble, i la seva àvia sempre li havia advertit que mai es quedés allà tota sola, ja que s'hi havien esdevingut fets inexplicables. Però la Marta, escèptica de natura, decideix ignorar les advertències.

A mitjanit, mentre llegeix tranquil·la, comença a sentir un suau xiuxiueig, gairebé imperceptible, que sembla provenir de les parets de la casa. Al principi, ho atribueix al vent que bufava intensament aquella nit, però a poc a poc els murmurs es fan més intensos i definits, com si moltes veus parlessin alhora. Tot i el pànic creixent, decideix investigar. Agafa una espelma i puja les escales, notant que el soroll sembla provenir de l'habitació de la seva àvia, una porta que sempre havia estat tancada, però que ara es troba lleugerament entreoberta.

La Marta s'hi acosta, encara que sent una presència inquietant a la casa. Quan entra, troba l'habitació restaurada, com si el temps no hagués passat. A la vora de la finestra hi ha una figura immòbil, la seva àvia. Però en girar-se, la Marta descobreix que aquella figura té uns ulls completament negres, buits, i una ganyota grotesca que no sembla humana. Terriblement espantada, intenta fugir, però la casa comença a transformar-se: les parets es deformen, una substància negra cau del sostre i les ombres prenen vida pròpia, allargant-se cap a ella.

Quan arriba a la sala, les veus es tornen més furioses, acusant-la d'haver comès un error en quedar-se allà. La Marta corre desesperada, però el mirall antic del menjador comença a vibrar, i en mirar-lo, veu una versió fosca i deformada d'ella mateixa amb els ulls negres i la pell esquerpada. Aquesta figura malèfica surt del mirall i s'abalança sobre ella. La Marta intenta lluitar, però sent com el mirall la xucla cap a dins, transformant-la en un reflex atrapat a l'altra banda.

En l'últim moment, abans de ser completament consumida, veu el seu propi reflex dins del mirall, colpejant desesperadament el vidre amb un crit silenciós. Ara, atrapada en aquell univers paral·lel, es queda observant des de l'altra banda, presonera per sempre dins aquella fosca presó de vidre, esperant pacientment la propera víctima que entrarà a la masia maleïda.

El vent va tornar a xiuxiuejar, però aquesta vegada només quedava l'eco del silenci. Un silenci que s'ho havia empassat tot, incloent-hi la Marta.